JAARVERSLAG 2018
STICHTING DE THEATERTROEP

Vaudeville III
Iwan de Brabander

JAARVERSLAG 2018

Voorwoord

Voor u ligt het Jaarverslag 2018 van Stichting de Theatertroep, met daarin een beschrijving van het afgelopen jaar. Onder andere ging de Theatertroep met twee voorstellingen op tournee door het land (*Zonder Toestemming & Vaudeville III*), vierde zij haar tienjarig bestaan in Frascati Theater en speelde ze tijdens de zomer weer op verschillende festivals, met als nieuwe locatie Zwarte Cross.

In dit document valt ten eerste een overzicht te lezen van de huisvesting, het bestuur en de externe contacten van de Theatertroep. Na deze informatie volgt een beschrijving en duiding van de belangrijkste ontwikkelingen die het collectief in 2018 heeft doorgemaakt en een samenvatting van de activiteiten. Het laatste onderdeel van het jaarverslag bestaat uit een overzicht van de opvoeringen, de bijbehorende publiekscijfers en recensies. Als bijlage is het financieel overzicht met de jaarrekening toegevoegd.

Huisvesting

In 2018 was de Theatertroep huisgezelschap van Frascati Theater te Amsterdam en ging daar met haar voorstellingen in première. De groep repeteerde voornamelijk in Theatercafé de Richel. Dit café is in 2014 opgericht door drie leden van de Theatertroep en staat overdag ter beschikking van het gezelschap. Het café is gevestigd op Nes 71 te Amsterdam (de voormalige Engelenbak). Vanaf 2016 heeft Timo Huijzendveld via de Commissie voor Ateliers en (Woon)Werkpanden Amsterdam (CAWA) een woonhuis met atelier toegewezen gekregen. De Theatertroep is huurder van het atelier en kan daar repeteren en bouwen aan haar decors. Tot slot huurt de groep een opslag in Aalsmeer voor decor.

Bestuur en leden van het collectief

Vanaf 2013 is De Theatertroep een stichting. Sinds 2016 bestaat het bestuur uit: Chris Keulemans (voorzitter), Martijn de Rijk (secretaris), Wouter Goedheer (penningmeester) en Hagar Heijmans (algemeen lid, ondersteuning penningmeester).
De samenstelling van de Theatertroep is in 2018 veranderd. Na jarenlange samenwerking heeft Jasmijn Vriethoff helaas aan het eind van het jaar afscheid genomen van het collectief. Sinds 2011 was Jasmijn nauw betrokken bij de groep, en speelde zij in die periode in vrijwel alle voorstellingen. Toch heeft ze andere ambities ontwikkeld, die minder goed in de visie van de groep passen en ze besloot haar eigen koers te gaan volgen. Nu wordt de Theatertroep gevormd door: Rosa Asbreuk, Patrick Duijtshoff, Kyrian Esser, Elisabeth ten Have,Timo Huijzendveld, Jordi Möllering, Nicoline Raatgever, Jochum Veenstra en Roos Visser.

Vaudeville III - Jorn Heijdenrijk

Externe contacten

De voornaamste samenwerkingspartners in 2018 waren Café de Richel, Frascati Theater, Via Rudolphi en Theaterfestival de Parade. Daarnaast was er contact met verscheidene andere organisaties en personen. Hieronder een overzicht:

Theaters en podia.

NB. schuingedrukt zijn nieuwe theaters

Amsterdam en Noord-Holland:
Frascati Theater - Amsterdam
De Balie - Amsterdam
De Krakeling - Amsterdam
Polanentheater - Amsterdam
Theaterfestival de Parade - Amsterdam
Perdu - Amsterdam
Park Hoorn - Hoorn
Schouwburg Amstelveen - Amstelveen
Toneelschuur - Haarlem
Hortus Overzee - den Helder
Theater de Vest - Alkmaar
Theater de Verbeelding - Purmerend

Zuid-Holland
Rotterdamse Schouwburg - Rotterdam
Walhalla - Rotterdam
Ins Blau - Leiden
Theater aan het Spui - Den Haag
Lowlands - Mojo in Delft

Utrecht
Theater Kikker - Utrecht
Schouwburg - Utrecht
De Lieve Vrouw - Amersfoort

Flevoland
Corrosia - Almere
KAF - Almere

Groningen
Oosterpoort - Groningen

Friesland
Theater de Lawei - Drachten
De Harmonie - Leeuwarden

Noord Brabant
Natlab Plaza Futura - Eindhoven
Verkadefabriek - den Bosch
Chassé - Breda
Theaters Tilburg - Tilburg

Overijssel
Concordia - Enschede
Theater Bouwkunde - Deventer
Stadstheater de Bond - Oldenzaal

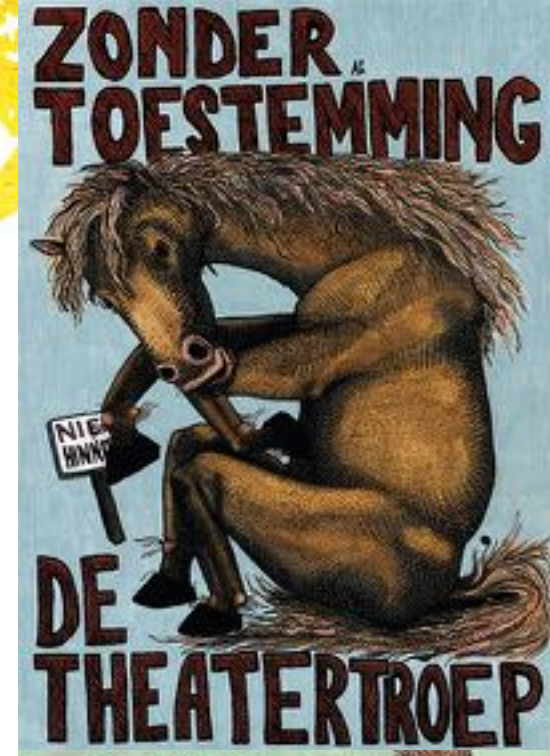

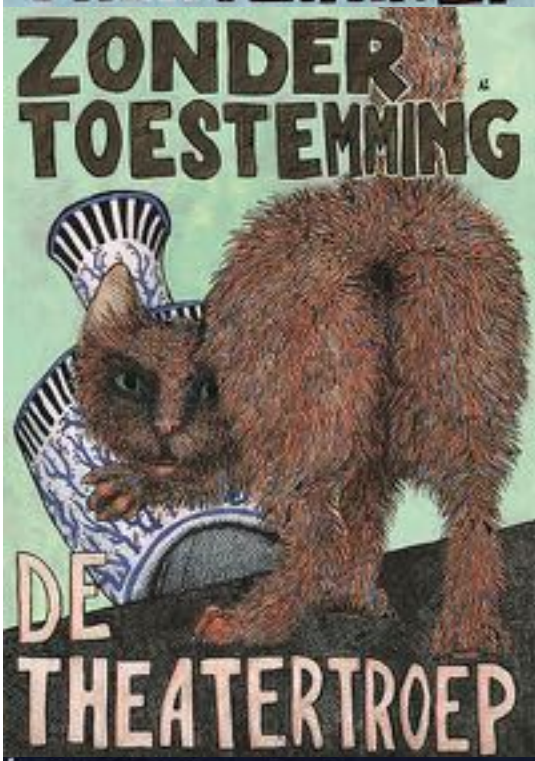

GELDERLAND
Gruitpoort - Doetinchem
Lux - Nijmegen
Musis - Arnhem
De Gigant - Apeldoorn
Zwarte Cross - Lichtenvoorde

LIMBURG
Theater aan het Vrijthof - Maastricht
ECI cultuurfabriek - Roermond

BELGIË
Monty Kultuurfaktorij - Antwerpen, BE

GEZELSCHAPPEN
't Barre Land
Barbaren en Co.
Maatschappij Discordia
De Dansers

BANDS
Jungle by Night
Gallowstreet Brass Band
Bartelmans Trio
La Corneille
Harmonie de Oude Post

OVERIG
Via Rudolphi
Theater na de Dam
Theatercafé de Richel
Letterenfonds
Radio de Richel
Toneelschool Artez Arnhem
Schrijversopleiding HKU
D-vine

PERSONEN
Judith Herzberg
Matthias de Koning
Damiaan de Schrijver
Jaïr Stranders
Jan Joris Lamers
Loek Zonneveld
Frank Siera
Magne van den Berg
Maria Goos
Erwin Dorr
Doortje Peters
Bartel Jespers
Justin van der Veen
Willem Voogd

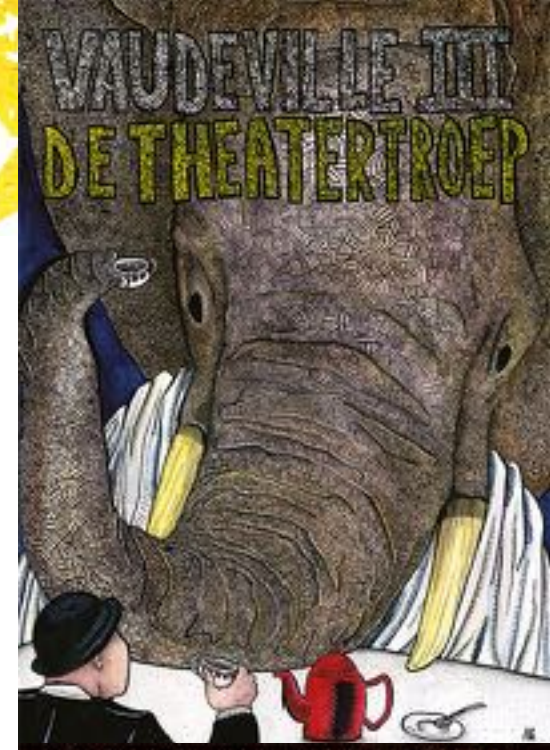

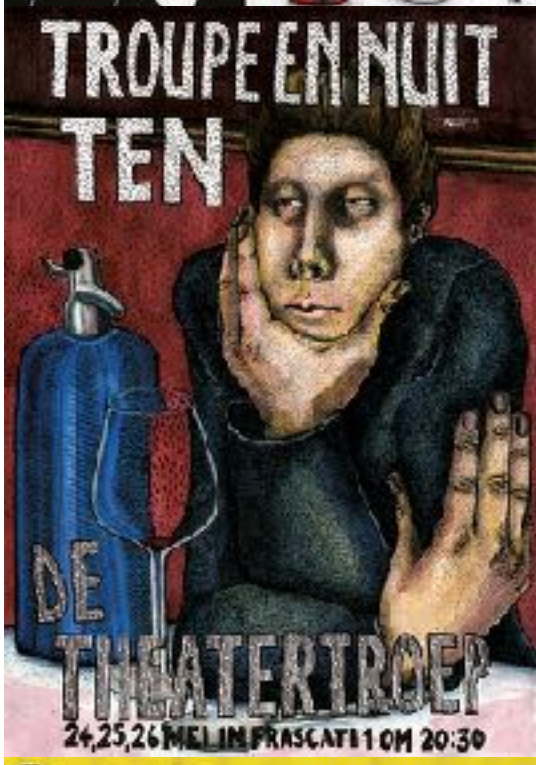

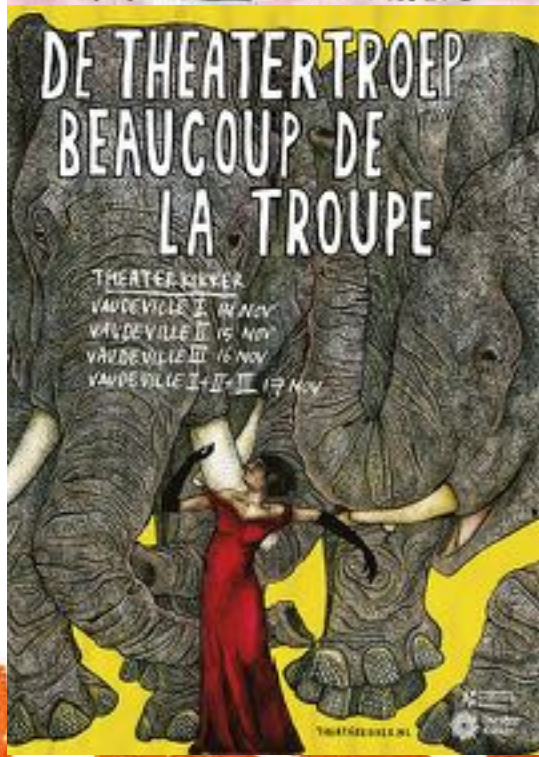

Don Duyns
Franka Bauwens
Marcel den Dulk
Luuk Ritmeester
Maureen de Jong
Jacqueline Damming
Jorn Heijdenrijk

Publiciteitsmedewerker

Nicole Kienhuis

Afscheid

In de zomer van 2018 is Loek Zonneveld (onder andere toneelverslaggever bij de Groene Amsterdammer en de Theaterkrant en docent theatergeschiedenis) overleden. Hij heeft de Theatertroep sinds haar oprichting op de voet gevolgd en alle voorstellingen, tot afgelopen voorjaar, gezien. Hij is altijd een grote inspirator geweest, stond het gezelschap bij met raad en daad, fungeerde als algemeen dramaturg en leverde bij ieder project verdieping in de vorm van boeken, geschiedenislessen en beeldmateriaal. Zijn overlijden kwam voor de groep als een schok en het is een groot verlies. Om hem te eren werd er in oktober in de Stadsschouwburg een herdenking georganiseerd door Rosa Asbreuk en Jaïr Stranders, en de rest van de groep hielp mee.

Zonder Toestemming - Jacqueline Damming

Ontwikkelingen in 2018

2018 was het tweede jaar dat de Theatertroep structurele ondersteuning van het Amsterdams Fonds voor de Kunst ontving. Hoewel deze structurele bijdrage minder was dan de groep had aangevraagd (bijna de helft minder) bood het onder andere de mogelijkheid het ensemble te versterken, zoals met een marketingmedewerker die veel werk uit handen neemt. Daarnaast kreeg de groep meer armslag op artistiek gebied.
In 2013 speelde het gezelschap voor het eerst op de Parade en sedertdien is het steeds meer onderzoek gaan doen naar het vaudevilletheater en zichzelf gaan ontwikkelen als hedendaags vaudevillegezelschap. Zo schreef Elise van Dam in een recensie over *Zonder Toestemming* in de Theaterkrant: *"...brengen ze de vaudeville terug, de bijna vergeten theatervorm die De Theatertroep zo'n beetje eigenhandig de eenentwintigste eeuw heeft geloodst."*

In 2018 heeft de groep nieuwe stappen gezet in het genre. Zo speelde zij in het voorjaar de voorstelling *Zonder Toestemming*, wat een 'open' vaudeville werd, zonder doeken, zonder afgeronde scènes, maar met veel ruimte voor initiatief en gevoeligheid tussen de spelers. (Meer over *Zonder Toestemming* in de volgende paragraaf.) Hierna maakte ze *Vaudeville III*, waarvoor scènes gekozen werden die in relatie stonden tot twee thema's, namelijk 'sekseverhoudingen in het licht van de metoo-discussie' en 'het belang van actualiteit in de kunst'. (Meer over *Vaudeville III* in de volgende paragraaf.) Het was voor het eerst dat het gezelschap zo actief zocht naar een relatie tussen het materiaal en de actualiteit.
Gedurende heel 2018 werkte de Theatertroep samen met Judith Herzberg door aan de tekst voor haar nieuwe stuk *Opgediept*. Het continue werken met Herzberg zorgt voor een doorlopend leertraject op het gebied van schrijven en dramaturgie.

Hoofdactiviteiten

Zonder Toestemming

Het doel van het project *Zonder Toestemming* was om een moderne Vaudeville-voorstelling te maken. Het overkoepelende thema van het materiaal zou het verwerpen van het normatief zijn, het ombuigen van verwachtingen en het onderuithalen van conventies – zowel maatschappelijk als kunstzinnig.

De groep sprak over het thema 'censuur' en ze verhield zich tot de traditie van het Amerikaanse Vaudeville. Vroeger werd bij aankomst in het theater een enveloppe toegestopt van de directeur, met het zogeheten *blue material*; de geschrapte scènes die niet door de censuur kwamen. De spelers van de Theatertroep meenden dat in Nederland op dit moment geen directe censuur heerste zoals vergelijkbaar was met het theater van toen, maar indirecte censuur - bijvoorbeeld zoals te zien is in onze cultuursector en hoe de bestaande financieringsmogelijkheden in de sector van invloed zijn op de voorstellingen die getoond worden - meende ze wel te onderscheiden. Deze gesprekken leidden tot het onderzoek naar hoe je als spelers op het toneel jezelf en elkaar censuur oplegt tijdens een voorstelling, hoe je ruimte kan geven en nemen op de vloer en hoe je mag proberen en falen, hoe er schoonheid kan zitten in de mislukking.
Samen met Matthias de Koning van Maatschappij Discordia, die begeleiding bood bij het maakproces, werd besloten om een 'open' vaudeville te maken. Dat wil zeggen: losse scènes en sketches, gevarieerd materiaal, maar geen doeken of grote decors om je achter te verschuilen. In de open vaudeville hoopten de spelers dat het mechanisme van een voorstelling zichtbaar zou worden: hoe bouw je een scène op, hoe beweeg je je van het ene fragment naar het andere.

Zonder Toestemming - Jorn Heijdenrijk

Volgens traditie schonk de groep bier bij binnenkomst en in de pauze en hierna speelde zij een éénakter van Magne van den Berg: *Mijn slappe komedie voor vier mensen, een handjevol personeel en een tafel die niet vrijkomt.*
De titel van het stuk geeft het al aan; vier kennissen hebben een tafel geboekt in een restaurant, maar het duurt tot het einde van het stuk tot ze hem ook werkelijk krijgen. Magne van den Berg speelt op een prachtig subtiele manier met taal en met moderne (taal)clichés die zeer lachwekkend zijn.

Uiteindelijk werd *Zonder Toestemming* een heel diverse voorstelling. Sketches werden afgewisseld met dans, poëzie, beeldende kunst en zang. Na dit eerste kleurrijke deel volgde de tekst van Magne van den Berg, waarin de spelers haast stil stonden en de dialogen het werk lieten doen.

“Geheel in stijl met de klassieke vaudeville krijgen we bier bij binnenkomst, vergezeld van de woorden "het is pas afgelopen als de tap leeg is!" En dat dat niet zo snel gaat, is totaal geen straf bij het goed op elkaar ingespeelde, droogkomische gezelschap.”
Leonie Sanders over Zonder Toestemming in Scènes.

Vaudeville III

Om de voorstelling *Vaudeville III* te maken dook de groep in de geschiedenis van het Nederlands Vaudeville. In 1943, richtte Wim Sonneveld het *Cabaret Wim Sonneveld* op. Hij ging met een groep spelers, schrijvers en muzikanten op wekelijkse basis voorstellingen produceren. Deze bestonden uit lied, dans, sketch en korte toneelstukken, allemaal gloednieuw geschreven voor het gezelschap. Hierop geïnspireerd besloot de Theatertroep een samenwerking aan te gaan met de schrijversopleiding van de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht (HKU). Acht jonge schrijvers boden hun zelfgeschreven werk aan en de leden van de groep gaven daar dan feedback op, waarna ze een nieuwe versie schreven. Uiteindelijk leverde dat een aantal scènes op die in de voorstelling zijn gespeeld. Na deze verkennende samenwerking heeft de groep besloten om in 2019 opnieuw met jonge schrijvers te gaan werken.

Inhoudelijk heeft het gezelschap bij het maken van *Vaudeville III* ingezoomd op concrete onderwerpen en zich gericht op een meer expliciete reflectie op de actualiteit. Waar in eerdere vaudevilles per scène verschillende thema’s en onderwerpen behandeld werden, had deze voorstelling drie delen die elk om een bepaald thema draaiden. In het eerste deel werd aangekondigd dat we met onze tijd mee moeten, maar helaas deed de nieuw gekochte beamer het niet en moesten de spelers de acts toch uitbeelden. Onder andere passeerde een natuurdocumentaire met pinguïns de revue, alsook een scène uit ‘die film met Gerard Depardieu’ over Cyrano de Bergerac en een aflevering uit de jaren ‘90 serie *the new adventures of Superman*. Deel twee richtte zich op sekseverhoudingen in het licht van de metoo-discussie, met een scène waarin een contract werd vastgelegd voordat een man en vrouw op date konden en een scène waarin alle mannen in de groep op rolschaatsen jonkvrouwen speelden die het over cunilingus

hebben. In het laatste deel werd de ‘actualiteit’ in de kunst bevraagd door zelfgeschreven parodieën op geëngageerde thema’s als Europa, politiek en het milieu.
De maatschappelijke actuele inslag beviel. De beperking tot een thema dat van verschillende kanten wordt belicht, maakt het mogelijk niet alleen te verwijzen naar actualiteiten maar er ook op te reflecteren. De groep wil deze ontwikkeling doorzetten in de vaudevillevoorstelling van 2019.

“Naar de rode draad in de voorstelling zal het publiek tevergeefs zoeken, zo waarschuwen Rosa Asbreuk en Patrick Duijtshoff in de proloog van Vaudeville. Toch lijkt die er stiekem wel degelijk te zijn. De voorstelling draagt de ondertitel (G)heilige huisjes, en zo ongeveer iedere sketch heeft op enigerlei wijze te maken met grensoverschrijdend seksueel gedrag (van het type #metoo) of religie.”
Laura Roling over Vaudeville III op Theaterkrant.nl

Vaudeville III - Jorn Heijdenrijk (links boven en onder) Jacqueline Damming (andere foto’s)

Andere activiteiten

Speciale edities van Vaudeville:

Troupe en Nuit - Tien jarig jubileum

Met haar nachtprogramma *Troupe en Nuit*, vol korte sketches, dansjes, live muziek en flarden klassieke theaterteksten, zette de Theatertroep in 2011 haar eerste stappen op het gebied Vaudevilletheater; toneel dat stand houdt in de kroeg, de club en op festivals. In 2018 vond de Troupe en Nuit plaats in zaal 1 van Frascati Theater. Net als in 2016 en 2017 werd tijdens Troupe en Nuit materiaal vertoond wat erna verder ontwikkeld werd voor de Parade en de zaal.
Dit jaar bestond de Theatertroep 10 jaar en dat werd groots gevierd. Drie avonden speelde Troupe en Nuit en in de pauzes serveerden de spelers wijn en spijs. Maureen de Jong (bevriende kok) heeft op basis van de eetgewoonten van de troepleden drie gerechtjes ontwikkeld, die door een wijnkenner vergezeld werden door rode, witte en dessertwijn. Deze combinatie van theater en dineren vindt de Theatertroep een interessant gebied om te onderzoeken. De groep wil theater maken waarin het publiek deelgenoot wordt van de voorstelling en zichzelf buiten haar dagelijkse realiteit plaatst. Voor de groep werd het publiek op een nieuwe manier betrokken bij de voorstelling door eten en drinken een onderdeel te laten zijn van de avond.

Lowlands en Zwarte Cross

Het was het tweede jaar dat de Theatertroep op grote festivals stond. In 2017 speelde het gezelschap op Lowlands het *Zwanenmeer*, een vooral beeldende voorstelling met dans. Dit bleek zeer geschikt voor een groot festivalpodium. Voor 2018 werd de voorstelling ook geboekt door Zwarte Cross. Lowlands vroeg het gezelschap terug in 2018 en daagde uit om, net als op de Parade, een half uur Vaudeville te spelen. De groep was onbekend met hoe een vaudeville op die schaal zou werken. Zij koos opnieuw voor beeldende scènes, maar ook voor tekst en sketch. Opnieuw zaten er 1200 mensen in de zaal en de voorstelling viel in de smaak. Op zo'n groot podium worden de spelers gedwongen wat groter en uitgesprokener te spelen. Door elkaar heen praten is uit den boze en kleine ingetogen scènes werken simpelweg niet door de grote afstand tot je publiek en het rumoer van buiten.

Theaterweekend Arnhem en Uitdagen Utrecht

Tijdens de opening van het theaterseizoen, werd de Theatertroep gevraagd om een korte voorstelling te komen spelen vóór de schouwburg in Utrecht. Het was een uitdaging om buiten te spelen, want je moet ervoor waken dat je voorstelling gestoord wordt door geluid van de omgeving en van mensen die even langslopen, kijken en weer doorlopen. Vorig seizoen bij Markttheater De Gloed heeft de groep hiermee kunnen experimenteren en koos daarom ook deze keer voor *Het Zwanenmeer*. Dit is een korte voorstelling van een half uur die in 2016 ontwikkeld is voor de Parade. Het is een beeldende voorstelling met dansende mannen in tutu's en vrouwen die het commentaar geven, als ware het een voetbalwedstrijd. Een vrolijke sekse-omkering die zo'n succes werd dat het inmiddels bijna de meest opgevoerde voorstelling is. Ook in Arnhem werd de Theatertroep gevraagd voor de opening en speelde zij dit stuk.

Vaudeville Marathon
Jacqueline Damming

Marathon

In november werd de Theatertroep door Theater Kikker uitgenodigd om een week het theater ‘over te nemen’. Alles was mogelijk, het was een vrijbrief om te doen wat je altijd al een keer had willen doen. Op woensdagavond speelde de groep Vaudeville I (2016), op donderdag Vaudeville II (2017), op vrijdag Vaudeville III (2018) en op zaterdag speelde ze een heuse marathon van alledrie de stukken. Door repertoire te spelen zag de groep haar eigen ontwikkeling in vorm en inhoud binnen het vaudeville. Zo zijn de voorstellingen sneller, scherper en grilliger geworden en de relatie tussen het materiaal en de actualiteit is meer aanwezig.
Voor deze gelegenheid was zaal 1 van Kikker omgebouwd tot bierhuis. Het nieuwe en bekende publiek van de Theatertroep zat op haar houten klapstoeltjes. Op de avond van de marathon zaten er zo’n 100 mensen in de zaal. In de pauzes werd er wijn en spa uitgedeeld, met een klein hapje erbij. De vijf uur durende voorstelling voelde als een bondje tussen het publiek en spelers: we gaan echt vijf uur spelen en kijken. We weten het: we zijn gek, maar we doen het toch.

Veere - Bert Nienhuis

Fin de Saison

Ook dit jaar werd de Theatertroep uitgenodigd om deel te nemen aan Fin de Saison, de jaarlijkse toneelontmoeting die wordt georganiseerd door de *Belgisch-Nederlandsche Repertoirevereeniging De Veere*. Ruim twintig toneelspelers van onder meer Maatschappij Discordia, ’t Barre Land, De Theatertroep en vele anderen kwamen tien avonden samen om toneel te maken. De insteek van deze *Fin de Saison* was het scheppen van toneel dat er nog niet is. De ruimte begon leeg en na het bouwen van een tribune en een toneel ontstonden ‘schetsen van toneelscènes’ waarin vooral de toneelspelers zelf en hun poging zichtbaar waren. Het publiek werd deelgenoot van het tot stand laten komen van scènes en het afbreken daarvan. Deze avonden vragen improvisatie en gevoeligheid van de acteurs omdat er geen volgorde van scènes is. De toneelstijl vraagt bovendien dat de spelers zichzelf tonen in karakters die ze spelen en zich niet verschuilen achter een rol.

Prijs der Nederlandse Letteren

Op 29 november 2018 ontving gevierd dichteres en toneelschrijfster Judith Herzberg de Prijs der Nederlandse Letteren (Staatsprijs voor de Literatuur), mogelijk gemaakt door de Taalunie en uitgereikt door Zijne Majesteit Koning Willem-Alexander. De plechtigheid vond plaats in het Paleis op de Dam in Amsterdam. Herzberg kreeg de gelegenheid een deel van het programma te ontwerpen en ze vroeg de Theatertroep om drie liederen te zingen. Twee vierstemmige liederen uit haar toneeltrilogie Leedvermaak en een gedicht wat door Edith Leerkes op muziek gezet is. De groep had niet eerder aan koorzang gedaan. Samen met koorrepetitor Marcel den Dulk werd er wekelijks gerepeteerd en het is uiteindelijk een zeer geslaagde opvoering geworden.

Prijs der Nederlandse Letteren

THEATER NA DE DAM

Zoals ieder jaar op 4 mei organiseerde de groep samen met Loek Zonneveld voor Theater na de Dam een tekstlezing in Frascati. Ditmaal met teksten van George Tabori, Peter Weiss en Jacques Presser, en met liederen en gedichten van Bertolt Brecht en Judith Herzberg. Het is bijzonder om te merken dat er een inmiddels een vast groepje mensen komt kijken, dat na de herdenking om 20:00 rustig naar het theater wandelt om de herdenking als het ware voort te zetten.

BLAUWE MAANDAG-LEZINGEN

Eens in de paar maanden lezen leden van de Theatertroep samen met Barbaren & Co. en studenten van de Academie voor Theater en Dans toneelteksten die lange tijd niet zijn opgevoerd, maar de moeite waard zijn om weer eens te horen. In 2018 passeerden de stukken *In wankel evenwicht* van Edward Albee en *Rijgdraad* van Judith Herzberg de revue. Na het overlijden van Loek, die samen met Jaïr Stranders deze avonden voorzat en de teksten koos, zijn Barbaren & Co. van plan om deze lezingen voort te zetten. Het is een waardevolle manier om stukken in het geheugen te houden en om samen te werken met studenten, die ook hun klasgenoten weer uitnodigen om te komen luisteren. In 2018 waren er maar twee edities van *Blauwe Maandag*, maar dat worden er hopelijk weer een stuk meer in de toekomst.

Lezing over Menno ter Braak

In de Balie in Amsterdam werd een avond georganiseerd rondom Menno ter Braak en zijn stuk *Het Nationaal Socialisme als rancuneleer*. Er waren politici en een filosoof bij aanwezig, die gebaseerd op het stuk van ter Braak een nieuw artikel geschreven hadden, maar toegespitst op onze maatschappij, vandaag de dag. Hierover gingen zij in discussie en drie leden van de Theatertroep waren aanwezig om een theatrale duit in het zakje te doen. Tijdens hun onderzoek naar ter Braak en zijn werk, stuitten ze op een toneelstuk dat hij heeft geschreven, *De Pantserkrant*, waaruit zij een paar scènes ten gehore hebben gebracht.

Radio de Richel

Portretten van Toneelspelers

Radio de Richel maakte in 2018 twee podcasts. Sinds 2016 interviewen Czeslaw de Wijs (‘t Barre Land) en Jochum Veenstra (de Theatertroep) prominente Nederlandse toneelspelers. In deze gesprekken vergelijkt Veenstra de toneelpraktijk van de Theatertroep met dat van de geïnterviewde. Nieuwe inzichten worden daardoor verkregen op de praktijk van de gast en dat van het eigen werk. Naast deze persoonlijke inhoudelijke zoektocht ziet de Theatertroep met Portretten van Toneelspelers de kans om bij te dragen aan de archivering en verslaggeving van het Nederlandse toneelveld. Nadat het TIN in 2013 is gesloten is hierin een vacuüm ontstaan.

Blik op de Stad

In samenwerking met Frascati werd onder de noemer Radio de Richel de podcast Blik op de Stad gemaakt, waarin Jochum Veenstra (de Theatertroep) samen met Franka Bauwens theatermakers van Theater Frascati uitnodigen om een wandeling door Amsterdam te maken. Tijdens deze tocht wordt gezocht naar waar inspiratie wordt geboren en hoe de beleving van de stad daar invloed op heeft.

Theatre du Jardin

In de Hortus Overzee in Den Helder vond op 10 mei 2018 voor de zesde keer het tuintheaterfestival *Théâtre du Jardin* plaats en de Theatertroep heeft opnieuw de programmering verzorgd. Om meer betrokken te zijn bij het gehele festival en de sfeer, heeft de groep deze editie ook de wijnwinkel D-Vine aangedragen, die heerlijke biologische wijnen aanbood. Helaas is het elk jaar moeilijk om voldoende budget te verkrijgen voor het festival, dus was het noodzakelijk het wat kleiner aan te

pakken. Er waren verschillende voorstellingen te zien, verspreid over de hele hortus. Zo speelde de Theatertroep een deel van de voorstelling *Zonder Toestemming* en van *Vaudeville* en de Poezieboys droegen gedichten van Alain Ginsberg voor. Op een open plek in de avondzon speelde, naast de wijnbar van D-Vine en een eettent van *C'est la Vie*, het jazzbandje *Hector Floria Trio* en in één van de kassen werden er liederen van Shakespeare gezongen door Sjoukje Hoogma, begeleid op gitaar en Loek Zonneveld, die vertelde over de toneelstukken waaraan de liederen toebehoren. Als laatste kon je met een koptelefoon gedichten te beluisteren terwijl je door de tuinen en kassen wandelde. Jammer genoeg is het nog niet gelukt om in Den Helder en omstreken een groot publiek te bereiken voor *Théâtre du Jardin*, waardoor de kosten opnieuw niet voldoende gedekt werden en bij gebrek aan subsidie zal het komend seizoen helaas niet doorgaan. Samen met Pieter Blank, de organisator, zijn we in overleg hoe we dit festival succesvol kunnen maken want het is nogmaals een heel bijzondere plek.

Over Théâtre du jardin in de Heldersche Courant :
„Toneel in tuinen, muzikale klanken in kassen en poëzie tussen de palmen tijdens Théâtre du Jardin, donderdag in Hortus Overzee in Den Helder. In het botanische kassencomplex in de binnenstad werd, traditioneel op Hemelvaartsdag, voor de zesde keer het tuintheaterfestival gehouden. Een breed publiek, van connaisseur tot amateur, genoot van een gevarieerd aanbod en zorgden voor goedbezochte voorstellingen. Het Amsterdamse gezelschap De Theatertroep was vorig jaar al geliefd bij het publiek van Théâtre du Jardin."

Zonder Toestemming - Jorn Heijdenrijk

Educatie

De Theatertroep komt niet met een kant-en-klare workshop, maar ze is in staat om het programma aan de wensen van de school/groep aan te passen. Op gebied van educatie ambieert zij een benadering die de leerlingen ten eerste leert kijken naar theater en er vervolgens een mening over leert vormen. De manier van werken van de Theatertroep is daarbij een goede ingang, omdat het individuele betrokkenheid eist.

Schrijversopleiding HKU

Voorafgaand aan Troupe en Nuit in mei, hebben we met een groepje schrijvers gewerkt van de schrijversopleiding van de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht. Renske van Dijk, Maxine de Jongh, Sem Anne van Dijk, Hanna Fleer, Just Rijntjes en Luuk Ritmeester schreven, gecoacht door de spelers van de Theatertroep en door hun docent Don Duyns, nieuwe scènes voor Vaudeville III. Er vond een aantal sessies plaats waarin het nieuwe materiaal werd gelezen en advies werd gegeven over hoe de schrijvers de scènes nog scherper, specifieker en speelbaarder konden maken. Het was een erg leuk project en voor Vaudeville IV gaat de groep opnieuw met schrijvers aan de slag. De samenwerking met Luuk Ritmeester beviel zo goed dat we hem ook weer bij Vaudeville IV betrekken.

Acteursopleiding ArtEZ Arnhem

In het najaar, tijdens de tour van Vaudeville, speelde het collectief in Arnhem, waar Ernst Braches, artistiek leider van de acteursopleiding van ArtEZ, kwam kijken met de derdejaars studenten. Zij hielden als opdracht een nagesprek met de acteurs en zodoende legde de groep uit hoe ze als collectief werkt en hoe een Vaudeville-voorstelling tot stand komt. Hierna bood Braches de Theatertroep een opdracht aan op school, waarbij zij de eerstejaars ging begeleiden bij het maken van een eigen voorstelling. Hij verlangde van de studenten aan de ene kant de ontwikkeling van een eigen toon en eigen interesses en aan de andere kant moest de klas meer als collectief gaan werken. Zo heeft de Theatertroep een week lang met de studenten gewerkt, ze uitgelokt om hun eigen materiaal te kiezen en te maken en met elkaar tot een voorstelling te komen. Voor beide partijen was het een leuk project. De acteurs verdeelden zich over de studenten en konden zo hun expertises binnen de Theatertroep aan hen overbrengen. De één hielp bijvoorbeeld bij het schrijven van scènes, de ander bij de techniek op de vloer en weer een ander keek naar de samenstelling van het materiaal.

Mannenkoor Das Tijd

Timo Huijzendveld, Patrick Duijtshoff en Rosa Asbreuk hebben in 20 repetities met het mannenkoor Das Band een voorstelling gemaakt: Das Tijd. Das Band bestaat sinds 1999 en kent op dit moment acht zangers en één zanglerares die samen liederen instuderen, van klassiek tot pop, van jazz tot schlagers. Das Tijd is een voorstelling geworden over ouder worden en terugblikken op het leven. Sketches, gedichten en scènes werden afgewisseld met liederen. Voor de mannen was de kennismaking met onze manier van werken spannend, omdat er niet vanaf moment één een kant en klaar script lag. Maar achteraf zijn ze ontzettend blij met hoe we ze uitgedaagd hebben en met dat ze zelf de grootste hand in de voorstelling hebben gehad. Het was voor ons een zoektocht hoe we ze konden krijgen waar we ze hebben wilden en hoe we ze autonomer op de vloer konden laten spelen. Het was een erg leerzaam project met een succesvolle uitkomst. De voorstelling speelde drie keer in Broedplaats Lely. Er waren 750 bezoekers.

MIDDELBARE SCHOLEN

Het educatieve programma (altijd in combinatie met een voorstellingsbezoek) voor middelbare scholen, is gericht op een vrolijke en duurzame ontmoeting met de Theatertroep en theater in het algemeen. Ons educatie-aanbod richt zich op de bovenbouw en kent verschillende mogelijkheden:

- Na- of voorgesprek bij de voorstelling.
- Spelworkshop op school of in het theater.
- Langere lessenreeks: traject van een aantal weken. Met de voorstelling en onze manier van werken als uitgangspunt, maken we in 3 tot 5 lessen een korte presentatie met de leerlingen.
- Literaire middag: een middag op school rondom het werk de schrijver waar we op dat moment mee bezig zijn. Dit kan aansluiten bij de vakken Drama, Nederlands en Geschiedenis.

Omdat inmiddels bekend is dat de Theatertroep theater maakt dat ook een jong publiek aanspreekt, komen er soms spontaan schoolklassen naar onze voorstellingen.
Het Coornhert Lyceum in Haarlem en Laar en Berg in Laren hebben van ons workshops gekregen.

Zonder Toestemming - Jorn Heijdenrijk

Speellijst en publieksaantallen

Lezing over Menno ter Braak

24 januari - de Balie - 72

Theaterweekend Arnhem

27 januari - Musis (2 voorstellingen) - 80

ZONDER TOESTEMMING

20 februari - Frascati Amsterdam - 81
21 februari - Frascati Amsterdam - 80
22 februari - Frascati Amsterdam - 82
23 februari - Frascati Amsterdam - 80
24 februari - Frascati Amsterdam - 88
28 februari - Verkadefabriek ‘s Hertogenbosch - 97
1 maart - Chassé Breda - 84
2 maart - Monty Kultuurfaktorij Antwerpen - 114
3 maart - Monty Kultuurfaktorij Antwerpen - 91
7 maart - Toneelschuur Haarlem - 81
8 maart - Toneelschuur Haarlem - 93
10 maart - Ins Blau Leiden - 53
14 maart - Gruitpoort Doetinchem - 33
15 maart - Concordia Enschede - 30
16 maart - Kikker Utrecht - 91
17 maart - Kikker Utrecht - 122
22 maart - Lux Theater Nijmegen - 75
23 maart - Theater de Lieve Vrouw Amersfoort - 80
24 maart - Theater Bouwkunde Deventer - 47
28 maart - Schouwburg Groningen - 100
30 maart - Theater Walhalla Rotterdam - 97
31 maart - Plaza Futura Eindhoven - 59
3 april - Theater Corrosia Almere - 46
5 april - Theater de Vest - Alkmaar - 112
7 april - Theater de Verbeelding Purmerend - 77
11 april - Schouwburg Amstelveen - 18
13 april - Theater de Lawei Drachten - 68
18 april - Frascati theater Amsterdam - 86
19 april - Frascati theater Amsterdam - 39
20 april - Frascati theater Amsterdam - 77
21 april - Frascati theater Amsterdam - 70
9 mei - Theater aan het Spui den Haag - 93
10 mei - Hortus Overzee den Helder - 62, 25, 78, 55
(4 voorstellingen)
Totaal 2.664

THEATER NA DE DAM

4 mei - Frascati theater - Amsterdam - 31

TROUPE EN NUIT - TEN

24 mei - Frascati Amsterdam - 80
25 mei - Frascati Amsterdam - 99
26 mei - Frascati Amsterdam - 98
Totaal 277

DE VEERE

29 mei - Frascati Amsterdam - 18
30 mei - Frascati Amsterdam - 21
31 mei - Frascati Amsterdam - 13
1 juni - Frascati Amsterdam - 56
2 juni - Frascati Amsterdam - 48
4 juni - Frascati Amsterdam - 34
5 juni - Frascati Amsterdam - 17
6 juni - Frascati Amsterdam - 9
7 juni - Frascati Amsterdam - 31
8 juni - Frascati Amsterdam - 32
9 juni - Frascati Amsterdam - 27
Totaal 306

ZWARTE CROSS

13 juli - Theatertent - 350

VAUDEVILLE III - DE PARADE

18 juli (4x) - Parade den Haag - 611
19 juli (4x) - Parade den Haag - 634
20 juli (4x) - Parade den Haag - 696
21 juli (4x) - Parade den Haag - 720
22 juli (3x) - Parade den Haag - 316
28 augustus (4x) - Parade Amsterdam - 673
29 augustus (4x) - Parade Amsterdam - 447
30 augustus (4x) - Parade Amsterdam - 636
31 augustus (4x) - Parade Amsterdam - 726
1 september (4x) - Parade Amsterdam - 734
2 september (2x) - Parade Amsterdam - 388
Totaal 6581

LOWLANDS

19 augustus - The Juilliet - 1200

UITDAGEN UTRECHT

16 september - Schouwburg Utrecht (2x) - 320

VAUDEVILLE III - DE THEATERTOUR

22 september - Stadstheater De Bond - Oldenzaal - 55
25 september - Theater aan het Spui - den Haag - 75
26 september - Theater aan het Spui - den Haag - 70
27 september - Theater aan het Spui - den Haag - 68
29 september - De Gigant - Apeldoorn - 37
2 oktober - Theater Frascati - Amsterdam - 38
3 oktober - Theater Frascati - Amsterdam - 37
4 oktober - Theater Frascati - Amsterdam - 28
5 oktober - Theater Frascati - Amsterdam - 84
6 oktober - Theater Frascati - Amsterdam - 90
10 oktober - KAF - Almere - 25
11 oktober - De Harmonie - Leeuwarden - 84
12 oktober - Toneelschuur - Haarlem - 129
13 oktober - Toneelschuur - Haarlem - 60
17 oktober - Ins Blau - Leiden - 102
18 oktober - De Lawei - Drachten - 80
19 oktober - Concordia - Enschede - 50
20 oktober - Walhalla - Rotterdam - 101
25 oktober - Theater de Vest - Alkmaar - 124
26 oktober - Theater aan het Vrijthof - Maastricht - 107
29 oktober - Oosterpoort - Groningen - 100
31 oktober - Theaters Tilburg - Tilburg - 42
2 november - Verkadefabriek - Den Bosch - 141
3 november - Musis - Arnhem - 116
8 november - ECI cultuurfabriek - Roermond - 74
Totaal 1908

VAUDEVILLE MARATHON

14 november - Kikker (schoolvoorstelling) - Utrecht - 86
14 november - Kikker - Utrecht - 67
15 november - Kikker - Utrecht - 60
16 november - Kikker - Utrecht - 130
17 november - Kikker - Utrecht - 156
Totaal 499

STAATSPRIJS VOOR DE LITERATUUR

29 november - Paleis op de Dam - Amsterdam - 400

KERSTVOORSTELLING MET STUDENTEN

21 december - Artez Toneelschool - Arnhem - 65

BLAUWE MAANDAG-LEZINGEN

22 januari - Academie voor theater en dans - 36
9 april - Academie voor theater en dans - 58

RADIO DE RICHEL

Online gepubliceerd
5 januari - Portretten van Toneelspelers - Thomas Spijkerman - 297
9 januari - Blik op de Stad - Florian Myjer - 468
30 januari - Portretten van Toneelspelers - Klaske Bruinsma - 302
14 februari - Portretten van Toneelspelers - Pauline Kalker - 300
8 maart - Portretten van Toneelspelers - Willem de Wolf - 336
14 mei - Blik op de Stad - Anoek Nuyens - 409
24 september - Blik op de Stad - Marijn Graven - 303
Luisteraars in 2018 naar voorgaande seizoenen: 1.918
Totaal 4.333

TOTAAL

Totaal uitvoeringen:	141	Bezoeken: 19189
Totaal uitvoeringen in Amsterdam:	62	Bezoeken: 8.939
Totaal uitvoeringen in de rest van Nederland:	74	Bezoeken: 8.907
Totaal uitvoeringen in het buitenland:	2	Bezoeken: 205
Totaal aantal nieuwe online publicaties	7	Online luisteraars: 4.333

Groepsfoto - Jorn Heijdenrijk

Recensies

Zonder Toestemming

Een ouderwets avondje goed vermaak

woensdag 28 maart 2018 / door: Lies Mensink / Fotograaf: Jorn Heijdenrijk
3.5 Sterren
In Zonder Toestemming wordt er met taarten gesmeten, met messen geworpen en het servies klettert op de grond. De Theatertroep maakt er een feestelijke puinhoop van.
Zonder Toestemming is een ouderwets avondje goed vermaak. In de stijl van het vaudeville theater volgen verschillende sketches elkaar willekeurig op die vervolgens worden afgesloten met een kort toneelstuk. Het publiek wordt op het hart gedrukt de drang tot enige logica los te laten. Toch is er wel degelijk structuur: 'In het eerste deel doen wij veel en zeggen wij niets, in het tweede deel zeggen wij veel en doen wij niets.'
Het publiek moet vooral niet de 'waarom' vraag stellen. De Theatertroep maakt het ons makkelijk: In traditie van Maatschappij Discordia wordt er drank uitgedeeld. Daarin ligt een gedeelde verantwoordelijkheid bij het publiek. 'We gaan door tot de tap leeg is.' De sfeer zit er dan in Nijmegen ook onmiddellijk goed in.

Een vol toneel
De Theatertroep is een collectief van tien performers uit allerhande disciplines. Met de aanwezigheid van negen daarvan op het toneel, ligt het gevaar van rommeligheid op de loer. Het is dan ook knap hoe De Theatertroep de focus van het publiek weet te houden. Nummers volgen elkaar in strak geregisseerde chaos op. Hoogtepunt is een steeds terugkerende scène, waarin performer Kyrian Esser met precisie een tafel kapot servies opdekt. De gebroken scherven van een kom worden nog net bij elkaar gehouden door het gewicht van de deksel, daar wordt voorzichtig het knopje boven opgelegd. Ik moet mijn hoofd haast afwenden als Esser met grof kabaal keer op keer het tafelkleed met servies en al van de tafel trekt.
De sketches zijn op het flauwe af: Jantje zag voor eens niet de pruimen hangen en Giuseppe Verdi wordt in het Theatertroepiaans 'Jozef Groen'. De Theatertroep neemt zichzelf niet te serieus en zoekt graag de flauwte op. Hun Monty Python-achtige droogheid werkt echter aanstekelijk – en vooruit: het biertje helpt ook mee.
Gastvrouw Rosa Asbreuk bezit een natuurlijk gespeelde naïviteit en krijgt al snel de lachers op de hand. Zij vormt een goede match met Patrick Duijtshoff die haar brommerig tegenkleurt. Niet elke speler is even sterk, de gevatte teksten vallen daardoor soms net niet. Maar het plezier dat constant door het spel heen straalt, doet je ze dat vergeven.
Het deel na de pauze vormt een totaal contrast met het eerste deel. De acteurs spelen Magne van den Berg's hilarische Mijn slappe komedie voor vier mensen, een handjevol personeel en een tafel die niet vrijkomt. De acteurs staan op een rij, er is vrijwel geen mise en scène. Weer kiest de Theatertroep voor een duidelijke focus. Daar klinkt de kracht van de tekst van Magne van den Berg's slappe komedie, want de aandacht verslapt geen moment.
De Theatertroep doet je in Zonder Toestemming voor even geen waarom vragen en laat je ouderwets genieten. En dat alles met een biertje in je hand. Heerlijk.

Concertnews.be 3 maart 2018 Bert Hertogs

Een heerlijke troep brengt het Nederlandse de Theatertroep met 'Zonder toestemming'. Een avondje vaudevilletheater met nummers die op hun beurt genummerd zijn in willekeurige volgorde. Er zit geen chronologie in het werk naar verluidt. Het publiek wordt eerst en vooral voorzien van een complimentje. Zo krijgen we te horen dat we er fantastisch uitzien, althans een stuk beter dan de avond ervoor waar de toeschouwers het kennelijk niet zo nauw namen bij het samenstellen van hun

garderobe omdat het sneeuwde. Krijgen we onder andere te zien: een klassieke tapdansact, Jantje zag eens pruimen hangen, een slagroomtaartact waarbij nog niet afgesproken is wie hem nu in zijn gezicht krijgt, een messenwerpact, een tekst over bomen, een klassieke eierdans, twee vrouwen die elkaar 'spontaan' in de haren vliegen en Maria Callas' Caro Nome uit Verdi's Rigoletto dat Rosa Asbreuk probeert te evenaren (na een kledingwissel waarbij ze in een zwarte galajurk gehesen wordt en vooral niet haar tieten wil tonen aan het publiek, wat mislukt) waarbij de draak gestoken wordt met de drang van operazangeressen om ergens tegenaan te leunen tijdens het zingen.
Wanneer we tijdens een korte pauze met water of bier – nou ja, bier? – zijn bijgevuld, krijgen we een ingekorte versie te zien en te horen van het 11-jaar oude 'Mijn slappe komedie voor vier mensen, een handjevol personeel en een tafel die niet vrijkomt' van Magne van den Berg. Een stuk waarin twee duo's Don, Louise, Ben en Ellis erg lang moeten wachten op hun tafel omdat er kennelijk een dubbele reservatie was. De honger maakt de twee duo's alleen maar chagrijniger. Jasmijn Vriethoff zet daar als Ellis een mooie rol neer. Een vrouw die al snel honger heeft en alvast wil bestellen nog voor de tafel vrij zal komen: 'Ben en ik eten gewoonlijk om zeven. Het is al negen.' Ze gaat voor geitenkaaskroketjes terwijl de rest principieel niets wil weten van alvast een voorgerechtje bestellen om zo tijd te winnen en de honger al wat te stillen.
Dat de Theatertroep – vorig jaar onder andere te zien op Lowlands – humor perfect onder de knie heeft, toont het onder andere in een act waarbij Kyrian Esser het tafelkleed wil wegtrekken waarop borden, glazen en ander servies staat. Die mislukt waardoor alles tegen de grond kegelt. Hij probeert tot twee keer toe opnieuw en doet een poging om met de scherven alles min of meer opnieuw te reconstrueren. Ook dan gaat alles tegen de grond en faalt ie opnieuw. Herhaling als stijlfiguur toont de Theatertroep hier. Verder blaast het gezelschap Toon Hermans' versie van 'Jantje zag eens … nee' naar 'Jantje zag eens pruimen hangen' nieuw leven in. Het werk dateert van 1961 en is onder andere te horen in 'One Man Show'. 57 jaar later is de tekst nog steeds hilarisch wanneer in deze versie blijkt dat Jantje ze niet zag hangen...
Ook het betuttelende karakter van een restaurantbezoek waarbij steevast verkleinwoorden gebruikt worden, zet de Theatertroep heerlijk te kijk door letterlijk te gaan. Bestelt Timo Huijzendveld als klant een tafeltje, een glaasje en flesje wijn, een steakje, frietjes, een servietje, sigaretje, vuurtje, … dan krijgt ie dat ook allemaal in een mini-versie aangeboden. Tot ie nog wat honger heeft en 'brood' bestelt. Dan wordt hem wel een erg groot exemplaar aangeboden. Een sterk staaltje taalhumor krijgen we dan weer voorgeschoteld in een leuke tekst met allerlei bomennamen in.
'Zonder toestemming' doet kortom wat het moet doen, een ongedwongen avondje vaudevilletheater bieden waarbij een rijke waaier aan humorstijlen getoond wordt. Hier hebben we erg veel van genoten. Alleen dat 'bier', dat kon echt wel beter …

Komische acts en sterk spel - Scènes

Léonie Sanders
Zonder Toestemming - Theatertroep
Gezien op:
23 februari in Frascati te Amsterdam
Te zien t/m: 9 mei
Net als in veel van hun vorige voorstellingen draait het in Zonder Toestemming van de Theatertroep om de vaudeville, de 19e-eeuwse theatervorm waarin acts uit allerlei kunstdisciplines achter elkaar vertoond worden. Geheel in stijl met de klassieke vaudeville krijgen we bier bij binnenkomst, vergezeld van de woorden "het is pas afgelopen als de tap leeg is!" En dat dat niet zo snel gaat, is totaal geen straf bij het goed op elkaar ingespeelde, droogkomische gezelschap.
Zonder Toestemming is opgedeeld in twee delen: het eerste deel bestaat uit losse vaudeville-acts, het tweede is een tekststuk. Tijdens de losse acts komen onder meer tapdans, een vechtpartij en een eierdans voorbij. Doordat de negen spelers vrijwel altijd allemaal op het toneel zijn, raak je nooit uitgekeken. Een van de hoogtepunten is Kyrian Esser, die meerdere pogingen doet een tafelkleed onder servies uit te trekken en steeds na het mislukken hiervan de tafel geduldig weer dekt met de scherven. Ook de act waarin Rosa Asbreuk een operalied zingt, werkt op de

lachspieren. Het woordgebruik in de sketch met Timo Huijzendveld, waarbij hij 'een biefstukje', 'frietjes' en 'een flesje wijn' bestelt en alles in miniformaat geserveerd krijgt, is heel herkenbaar. De onderdelen zijn echter niet allemaal sterk; zo is er een onbegrijpelijke act met een witte ballon, en een item over 'Jantje zag eens pruimen hangen', dat boeiend begint maar te lang doorgaat.
In het tweede deel speelt een deel van het negental een bewerkte versie van Magne van den Bergs Mijn slappe komedie voor vier mensen, een handjevol personeel en een tafel die niet vrijkomt. Er wordt hierbij vrijwel alleen met taal gewerkt; er is geen decor, verloop in tijd of locatie of andere 'opsmuk'. Het is heerlijk hiernaar te kijken. De acteurs weten met vrijwel alleen hun, vaak droogkomische, intonatie het hele stuk te boeien. Het verhaal laat mooi de vaak inhoudsloze, ongemakkelijke dagelijkse gesprekken tussen mensen zien en groeiende onderlinge irritaties. Ondanks de wat minder sterke gedeeltes blijft de Theatertroep de hele voorstelling boeien met een fijne, humoristische avond.

ONGEDWONGEN VERMAAK MET EENENTWINTIGSTE-EEUWS VAUDEVILLE

★★★☆☆ TONEEL

23 FEBRUARI 2018 - FRASCATI, AMSTERDAM - SPEELLIJST

Door Elise van Dam gepubliceerd 24 februari 2018

Voor aanvang van Zonder toestemming hoor ik een man zeggen dat hij al jaren alle voorstellingen van De Theatertroep bezoekt. Misschien is hij familie van een van de spelers, maar dat maakt zijn opmerking niet minder relevant. Wie naar een voorstelling van De Theatertroep gaat, heeft bijna gegarandeerd een goede avond. Een avond die je het beste aangaat met een open geest en uiteraard een glas bier in de hand.
De avond is opgedeeld in tweeën. Met die structuur brengen ze de vaudeville terug, de bijna vergeten theatervorm die De Theatertroep zo'n beetje eigenhandig de eenentwintigste eeuw heeft geloodst, vaak op een vloer van planken die in een eerdere eeuw de houten wagens hadden kunnen vormen waarmee theatergroepen van stad naar stad trokken en op pleinen hun acts in opvoerden. Terwijl de schouwburgen steeds onbetaalbaarder worden, maakt De Theatertroep het hun zaak om in de kleinere theaters het toneel weer bij het volk te brengen, om het even populistisch uit te drukken.
Het eerste deel van Zonder toestemming bestaat uit een reeks losse acts. Er is een tap-act, Elisabeth ten Have en Timo Huijzenveld doen een walsje op stelten en Rosa Asbreuk zingt een moppie Maria Callas. Een van de hoogtepunten is hoe Kyrian Esser tracht een tafelkleed onder servies uit te trekken en vooral hoe hij vervolgens de tafel probeert opnieuw te schikken met alle scherven. De spelers gebruiken in dit deel teksten van onder meer Judith Herzberg en de Britse comedyserie Little Britain, en vooral ook hun eigen, uiteenlopende achtergronden en persoonlijkheden.
De negen spelers schakelen alles aaneen met een schijnbare willekeur. Maar binnen de gespeelde chaos, waarin ze vrijwel altijd allemaal op het toneel zijn, wordt de aandacht van het publiek moeiteloos vastgehouden en de focus subtiel gestuurd. Onweerstaanbaar zijn de 'foutjes' die in de acts sluipen. Zoals het gehannes met een doos vol merchandise waar telkens de bodem uitvalt. Of een hopeloos ingewikkeld bedieningspaneel voor het geluid, waarop constant op de verkeerde knopjes wordt gedrukt.
Dit is geen avond die je grote inzichten zal opleveren, wat De Theatertroep biedt is een avond ongedwongen vermaak. Een verzameling meer en minder geslaagde acts, die met zo'n aanstekelijkheid worden gebracht dat het bijna onmogelijk is om hier niet met een glimlach de zaal te verlaten. De Theatertroep herinnert eraan dat vermaak niks is om op neer te kijken.
In het tweede deel wordt een bewerking gespeeld van Magne van den Bergs Mijn slappe komedie voor vier mensen, een handjevol personeel en een tafel die niet vrijkomt, gespeeld door de acteurs met een consequent doorgevoerde droogheid, waardoor de absurditeit van de tekst wordt benadrukt. Er is nauwelijks sprake van enscenering. Ze staan gewoon waar ze staan en spreken hun teksten met een minimum aan emotie. En hoe langer dat doorgaat, hoe beter dat werkt. Wat mij

betreft had het nog langer kunnen doorgaan, zodat het echt ongemakkelijk was geworden voor het publiek.
Want voor een voorstelling die Zonder toestemming heet, blijft het allemaal wel wat braaf. Bij het lezen van de flyer en de zin ‘eerste rij op eigen risico’ schoot bij mij direct de scène uit Ruben Östlunds The Square door het hoofd, waarin een man tijdens een prestigieus diner een act doet waarin hij een aap speelt en dat vervolgens veel te ver doorvoert en de grenzen van de toeschouwer overschrijdt. Niet dat ik daar nou op hoopte, maar ik verwachtte wel een uitstapje naar de grenzen van het betamelijke. Echt ongepast of obsceen wordt het niet.
Uiteraard moet de voorstelling niet worden afgerekend op die verwachtingen, tegelijk zijn ze wel door de groep zelf geschapen. Maar zodra je eroverheen stapt, is Zonder toestemming een avond die zeker niet teleurstelt en geregeld zeer geestig is. En het moet niet onderschat worden hoe knap het is, dat deze groep avonden kan vullen met een spanningsboog zo rekbaar als elastiek, maar die toch geen seconde vervelen. Kortom, het was weer fijn vertoeven bij De Theatertroep.

De gespeelde naïviteit van de Theatertroep werkt niet altijd

Theater NRC 26 februari 2018 Marijn Lems
Bij de Theatergroep voelt het alsof alles de spelers net zo goed overkomt als het publiek. Het is een stijl met beperkingen.
De avonden van De Theatertroep, het tienkoppige makerscollectief dat opereert vanuit Frascati 4 in Amsterdam, zijn sterk geïnspireerd op het werk van ’t Barre Land en Discordia. De onderdelen liggen vast, maar het spel is grotendeels geïmproviseerd, wat het geheel een informele sfeer meegeeft die het midden houdt tussen een voorstelling en een openbare repetitie. Vaak voelt het alsof alles de spelers net zo goed overkomt als het publiek: ze hebben zich gespecialiseerd in een speelstijl waarin onbeholpenheid, spontaniteit en een contra-intuïtieve timing centraal staan.
Het is een speelstijl die zich beter leent voor het ene materiaal dan voor het andere, en in hun nieuwste werk Zonder toestemming kun je dat goed zien.
De eerste helft van het stuk bestaat uit een aaneenschakeling van opzettelijk mislukte komische sketches, die als deconstructie van vaudeville-acts bedoeld zijn. De aritmische tapdansshow, de slechte woordgrappen en de nodeloos ingewikkelde slagroomtaartenact vormen intens flauw materiaal dat alleen tot leven had kunnen komen door feilloze komische timing en perfecte beheersing van lichaam en mimiek. Hier toont zich dan ook de beperking van de onveranderlijke spelinsteek van het collectief: het ‘naïeve’ spel benadrukt in dit geval slechts de leegte van de sketches. Pas vlak voor de pauze weten spelers Rosa Asbreuk en Patrick Duijtshoff, geflankeerd door een prachtig dansduet op stelten van Elisabeth ten Have en Timo Huijzendveld, met een sketch rond een aria enige spanning te creëren.
De tweede helft van Zonder toestemming laat juist weer de kracht van de vorm van De Theatertroep zien. Een bewerking van een tekst van Magne van den Berg over een mislukt etentje van vier vrienden wordt door de vervreemdende tekstbehandeling naar het niveau van prikkelend existentialistisch absurdisme getild. Als ‘mislukking’ de verbindende factor van de avond is, slaagt De Theatertroep er pas na de pauze in om het tot kunst te verheffen.

De Theatertroep zet het publiek weer een fraai stel acts voor

Theater - Zonder Toestemming
Het is weer vaak lachen geblazen met de Theatertroep die op onderzoek is in het vaudevillegenre. Eerst zijn er de snelle acts, die niet het eindresultaat tonen, maar al het oefenen en falen.
Karin Veraart 27 februari 2018, 2:00
Zonder Toestemming
Theater
Door de Theatertroep
23/2, Frascati, Amsterdam

Tournee t/m 9/5

Een scène met slagroomtaarten, een man die steeds opnieuw het tafelkleed onder het servies wil wegtrekken, een gemeen gevecht tussen twee vrouwen, iemand die is uitgedost als een figuur uit een Malevitsj-schilderij en die pardoes door diens Zwart Vierkant heenstapt: De Theatergroep zet het publiek weer een fraai stel acts voor in Zonder Toestemming.
Al een tijdje onderzoekt dit tienkoppig collectief het vaudevillegenre, om het op eigen wijze te beoefenen. Met korte en verschillende voorstellingen op De Parade, tot langere zoals deze, die een tweedeling kent.
Onverwacht eigenzinnig
Eerst zijn er de snelle, gekke acts, die niet alleen een eindresultaat laten zien, maar ook het eindeloze oefenen en falen dat bij zo'n scène komt kijken. En dan (in navolging van de klassieke vaudeville uit eind 19de, begin 20ste eeuw) de afsluiting met een komedie of tragedie. In dit geval is dat een bewerking van Mijn slappe komedie voor vier mensen, een handjevol personeel en een tafel die niet vrijkomt van Magne van den Berg (eerder vertolkt door Aat Ceelen, Raymonde de Kuyper, Leny Breederveld en René van 't Hof).
Het is vaak lachen geblazen met de spelers van de 'Troep'. De uitgestreken koppen, de klassiekers die ze ten tonele brengen, de afwisseling met eigen vondsten. Op De Parade was dat soms uitgelaten en verrassend, in het theater nu is het net wat ingetogener en net wat minder opzienbarend. Maar de 'Magne'-bewerking is weer onverwacht eigenzinnig en de uitvoering blijft volledig overeind naast die eerste vertolking-met-topcast van toen. Theater waar je vrolijk van wordt.

Théâtre du jardin

'Théâtre du Jardin ontspannen en leuk'

Monique Trijsburg
10/05/2018 om 22:36
Toneel in tuinen, muzikale klanken in kassen en poëzie tussen de palmen tijdens Théâtre du Jardin, donderdag in Hortus Overzee in Den Helder
In het botanische kassencomplex in de binnenstad werd, traditioneel op Hemelvaartsdag, voor de zesde keer het tuintheaterfestival gehouden. Een breed publiek, van connaisseur tot amateur, genoot van een gevarieerd aanbod en zorgden voor goedbezochte voorstellingen.
Het Amsterdamse gezelschap De Theatertroep was vorig jaar al geliefd bij het publiek van Théâtre du Jardin.
Dit jaar houdt het collectief, bestaande uit tien toneelspelers, deze eer hoog met twee voorstellingen: 'Mijn slappe komedie' en 'Vaudeville', die donderdagavond door het publiek van Hortus Overzee met veel enthousiasme werden ontvangen.
,,Fantastisch om hier weer te mogen te spelen'', benadrukt Patrick Duijtshoff (29), die al tien jaar onderdeel is van De Theatertroep.
Helders Tuinbier
Voorafgaand aan de eerste voorstelling wordt het nieuwe Helders Tuinbier van de Helderse Jongens door de theatergroep onthuld. Gezamenlijk wordt het glas geheven, zonder het geheime ingrediënt uit de tuin van Hortus Overzee te onthullen.
Pieter Blank van Hortus Overzee houdt de magie rondom het frisse biertje, dat gretig aftrek vindt, graag nog even in stand. Annelies Stins (61) en Gea van der Wenden (62) drinken samen een kopje thee voor ze een voorstelling van Theatertroep bezoeken.
Gea: ,,Verrassend, leuk en ontspannen. Het zet je aan het denken.'' Annelies: ,,En een fijne entourage. Theater zoals je dat niet in een schouwburg vindt.''
Koptelefoons

Over het gehele complex wandelen bezoekers met koptelefoons, luisterend naar poëzie terwijl De Poezieboys even verderop tussen de cactussen een voorstelling over de dichter Allen Ginsberg neerzetten. De boys schuwden, net als de dichter zelf, het expliciete taalgebruik in hun dynamische voorstelling niet.
In de Vaudevolière gaat het publiek tussen exotisch groen op een muzikale reis naar en met William Shakespeare. Zo wordt The Willow Song van Othello gebracht.
In Oranjerietuin spelen drie studenten van het Amsterdams conservatorium onder de naam Hector Floria Trio jazzmuziek, omringd door bezoekers die in de avondzon genieten van culinaire gerechten van restaurant C'est la Vie en biologische wijnen van D'Vine.

Fin de saison

Het ongeziene

Kunst & Cultuur
Toneel: 'Fin de Saison /De Veere'

Loek Zonneveld
6 juni 2018 – uit nr. 23

Fin de Saison is een jaarlijkse toneelontmoeting die wordt georganiseerd onder de luifels van de 'Belgisch-Nederlandsche Repertoirevereeniging De Veere' (sinds 1992). Ruim twintig toneelspelers van onder meer Discordia, 't Barre Land, De Theatertroep en vele anderen bewonen gedurende tien avonden de kleine toneelzaal Frascati 3 in Amsterdam. Zij vieren ongeziene en ongehoorde toneelmomenten, dat wil zeggen: zij scheppen het toneel dat er nog niet is, maar dat ontstaat waar je bij zit. De ruimte is aanvankelijk slechts voorzien van ruwhouten vloerplankieren. Waar wij zijn en waar zij zijn dat is één plek. Na het bouwen van een tribune en een toneel blijft dat zo. En toch ook weer niet. Zij zoeken hun weg middels zwaluwstaartende gesprekken, wandelingen, schichtige blikken omhoog, gedichten, spanningen, scènes of aanzetten daartoe. Onbestemde geluiden uit machines, aan- en uitspringend licht en een gitaarspeler bepalen de sfeer. En toch ook weer niet. Want wij zijn er ook nog.

Toneel is een kunstvorm van komen en gaan. Is dat hetzelfde als: op en af? Nee, dat gaat zomaar niet. Blijven mensen komen? En wanneer gaan de mensen die vertrekken weer? Over welke mensenbewegingen hebben we het? Een fascinerend 'groepsgesprek' behandelt het genre toneelstukken waarin 'visite' de primaire plotmotor is. En nu we het toch over aankomen hebben – hoe kómen mensen eigenlijk aan het toneel? Is het onbeleefd om daarnaar te vragen? Wees gerust – Fin de Saison / De Veere is geen spiegelpaleis van toneel óver toneel. Daarvoor gaat de avond juist ook over de inwoners van het toneel: gewone zwervers met gewone zwerversverhalen. Zoals toneelhuizen ook gewoon huizen zijn met geschiedenissen. Met zolders en kelders. Die weer geen gewone zolders en ook niet 'zomaar' kelders zijn. Je bewaart er immers geen kaas, maar meubels. Of mantels. En lorgnets. Of sikjes. En zware gordijnen.

Dat bouwen van die tribune aan het begin is trouwens fascinerend, qua orde. En wanneer mag je plaatsnemen op iets wat nog in aanbouw is? En vanaf wanneer is een 'toneelruimte' ook een toneelruimte? In een mum van tijd staan er coulissen die ruim twee keer een mens hoog zijn, gemaakt van geperst karton. 'Waar ben je?' roept iemand dan. Want er zijn plotseling mensen 'verdwenen'. Op de tweede avond was het landschap van coulissen midden in de voorstelling ook zomaar weg. Nog zo'n existentiële vraag: wanneer val je op tussen die hoge wanden? En waarom is kalm door het midden bewegen veel lastiger dan een onschuldig dansje doen door de hele ruimte heen? Of lijkt dat maar zo? Het lijkt vast maar zo.

De toneelkijker is als een bezoeker aan een mensenlaboratorium. Toneelspelers doorstaan daar situaties en beknellingen die wij ‘gewone mensen’ nog niet durven. Zij wel. Op grond van afspraken die wij weer niet kennen. Eng, maar mooi dichtbij is dat allemaal. Er ontstaan stiltes die je nog nooit hebt gehoord. Daarom blijven we ook komen. Stiltes werken verslavend.

DE VEERE ZET IN OP DE SCHOONHEID VAN DE ONVOLTOOIDHEID

Marijn Lems
3 juni 2018
In hun nieuwste Fin de Saison (nog tot en met zaterdag 9 juni te zien in Frascati) zet metacollectief De Veere in op de schoonheid van de onvoltooidheid. Het leverde op de openingsavond alvast een fascinerend schouwspel op, waarbij de oningelostheid van alle aanzetten ruim baan biedt aan de fantasie van de toeschouwer.

‘Belgisch Nederlandsche repertoirevereeniging’ De Veere beleefde vorig jaar haar 25-jarige jubileum. Het wisselende collectief van collectieven ontstond in 1992 als een samenwerking tussen Maatschappij Discordia, Stan en Dito’Dito, die gezamenlijk repertoireteksten uitkozen en op een avond combineerden, in de losse, transparante stijl die nog altijd zo kenmerkend is voor Discordia en Stan (en voor ‘t Barre Land, die vanaf de achtste editie ook vaste partner-in-crime werd). Het zijn experimenten in tekst en spel: hoe kun je een repertoiretekst brengen zodat het altijd nieuw blijft, en hoe blijf je als acteur in het hier en nu? De spelers die deelnemen aan een voorstelling van De Veere dagen elkaar continu uit om verbinding te houden met de situatie zoals die daar op dat moment is en niet in de tekst te verdwijnen.

In de nieuwste Fin de saison lopen publiek en acteurs (naast Discordia en ’t Barre Land doen ook de Theatertroep en een zevental gastspelers mee) aan het begin van de voorstelling dwars door elkaar heen. We komen binnen op een geheel leeg houten speelvlak, waar de spelers nog even met elkaar keuvelen, alvast wat teksten aan het publiek voordragen en continu overleggen over wat de volgende stap moet zijn. Die komt er in de vorm van banken en stoelen die worden binnengedragen, en uiteindelijk het bouwen van een tribune waarop we kunnen plaatsnemen.

Het is een mooie aanvulling op de nonchalante gastvrijheid die herkenbaar is van de voorstellingen van de betrokken gezelschappen: een sfeer waarin de dingen gaan zoals ze gaan, maar waar je als buitenstaander liefdevol in wordt opgenomen. Het is een mooie balans tussen generositeit naar het publiek en een sterke hang naar eigenzinnigheid en autonomie: als toeschouwer moet je je overgeven aan de flow van de avond, alsof je te gast bent op andermans familiebijeenkomst, waar allerlei onbekende codes gelden die je niet worden uitgelegd, maar waar je desondanks onderdeel van wordt.

In de voorstelling blijkt al gauw dat het een avond vol onafgemaakte gedachtes en oningeloste aanzetten zal zijn. De ingezette teksten worden halverwege weer afgebroken, de spelers worden middenin een zin onderbroken of door een associatie afgeleid, en een scène wordt een paar keer tevergeefs ingezet en toch weer afgebroken. Door misverstanden of miscommunicatie komt iets niet van de grond. Fin de saison krijgt daarmee het karakter van een doorlopende voorbereiding op een begin dat steeds wordt uitgesteld.

Wat erg sterk is aan deze insteek, is dat je als toeschouwer alle ruimte krijgt om zelf betekenis te geven aan wat je te zien krijgt. Vanwege de fragmentarische presentatie van de teksten verschuift de aandacht naar de onderlinge verhoudingen tussen de acteurs, en hun individuele eigenaardigheden. Hoe reageren deze mensen, die in de meeste gevallen al zo lang samen op

scène staan, op elkaar? Wat ontstaat er vanuit de verborgen onderlinge gedragspatronen en hiërarchieën?

Door goed te kunnen kijken naar de half-serieuze, autoritaire neigingen van Jan Joris Lamers, de productieve warrigheid van Matthias de Koning, de narrigheid van Vincent van den Berg, de uitdagende nieuwsgierigheid van Miranda Prein in gesprek met de ontwijkende Bartel Jespers, de stille aanwezigheid van Bo Tarenskeen, Sam Ghilane, Czeslaw de Wijs en Roos Visser, ontstaat er een spannend geheel van verhoudingen. Een minisamenleving die utopisch is in de ruimte die het aan ieder individu biedt om trouw aan zichzelf en aan de situatie te kunnen zijn.

En ook: juist vanwege de vele afgebroken ingevingen ontstaat er regelmatig iets van schoonheid in het moment zelf. Van den Berg die zo gefrustreerd raakt van de ontwijkingen van Lamers dat hij uiteindelijk eist dat er eens een antwoord komt op een persoonlijke vraag. Of een kwetsbaar moment tussen Margijn Bosch en Lamers waarin ze opmerkt hoe raar het is dat hij steeds een andere zin uit een monoloog vergeet.

‘Je wilt laten zien dat het is wat het is,’ vertelt Matthias de Koning als ik hem na de voorstelling spreek. ‘Wat gebeurt er als je in een lege zaal komt? We proberen met De Veere zo veel mogelijk terug te keren naar het nulpunt van theater, zodat je kan zien wat alles wat je aan dat nulpunt toevoegt dan betekent. Wat betekent de schuine wand die we altijd neerzetten bijvoorbeeld voor wat we zien? Valt alles wat zich daarbuiten afspeelt ook buiten de theatrale werkelijkheid?’

‘Met deze Fin de saison wilden we terughalen wat De Veere nou eigenlijk is. Daarom hebben we de keuze gemaakt om in deze voorstelling niets in te lossen, alleen maar aanzetten te doen die niet worden afgemaakt. Er is een structuur van drie delen, maar geen volgorde in de teksten, waardoor het met zo veel acteurs ook een continue onderhandeling wordt. Om elkaar scherp te houden op het basisuitgangspunt, hadden we in het repetitieproces een lange fase waarin we elkaar alleen maar dwars zaten. Ik had vanavond het gevoel dat we misschien nog tussen de oude manier van doen en de nieuwe insteek inzitten: de behoefte om volledig te zijn tegenover de poging om alles aan te geven wat zou kunnen, maar niets in te lossen.

‘Het is ook een politieke vraag: hoe kun je nu iets doen of voorstellen zonder dat het meteen al zijn eigen potentie inlost of inkleurt? Ik heb het gevoel dat in deze tijd steeds meer aan theatermakers (en eigenlijk aan iedereen) wordt gevraagd om een ondubbelzinnige positie in te nemen ten opzichte van de politiek-maatschappelijke realiteit. Als reactie daarop benadrukken we het onbestemde, het dubbelzinnige, het oningeloste.’

beeld Roos Visser – dagelijks maakt zij tekeningen van de voorstelling vanuit een ateliertje in het grid van Frascati 3

Vaudeville III

De zes bezoekerstypes van De Parade en hun ideale programma, volgens V

Vandaag gaat De Parade van start in Den Haag. 10 dagen lang zijn ruim 40 voorstellingen te zien. Daarna reist het festival nog naar Utrecht en Amsterdam, met nóg meer voorstellingen. Zin in iets controversieels, geëngageerd theater of gewoon ouderwets dijenkletsen? V pluisde het programma uit en stelde zes bezoekersprofielen op waarin je jezelf kan herkennen.
Vincent Kouters12 juli 2018, 21:20
De dijenkletser

De Parade is een avondje uit. Mooi weer, bord spaghetti uit La Cantina op schoot, drankje erbij. Waarom zou je in hemelsnaam moeilijk of somber gaan zitten doen? Dat doe je overdag al. Nee, jij wilt lachen, kletsen op die dijen als het even kan. Geen probleem, begin bijvoorbeeld bij Gizmo van Toneelschap Beumer & Drost. Van oorsprong maken zij kindertheater, maar Gizmo is slapstick voor alle leeftijden met behulp van weerbarstige huis-, tuin- en keukenmechanica. Zin in iets meer cabareteske onzin? Zowel Macbethical – 'doldwaze tragedie' – als Kook – 'totale chaos in een restaurant' – zijn dan niet te missen. Maar de echte humorliefhebber koopt in ieder geval een kaartje voor Vaudeville, de jaarlijkse viering van het absurdisme des levens door begenadigd acteurscollectief De Theatertroep. Al een tijdje onderzoeken zij het vaudevillegenre; in de theaters met langer werk, op De Parade met een tombola van schaamteloze sketches zonder pointe of pretenties. De dijenkletser die zijn klassiekers kent moet naar de Wëreldbänd: Charlie Chaplin, Buster Keaton en Mini & Maxi ineen. Hun show Släpstick, een ode aan de muzikale komiek, is een inmiddels internationaal gevierde belevenis. (...)

VAN ADVOCATENJARGON TOT GILLENDE DAMES OP ROLSCHAATSEN

Vaudeville
De Theatertroep
★★★★☆

Laura Roling
22 juli 2018
Gezien op 19 juli 2018, Parade, Den Haag
Het vaudeville van de Amsterdamse Theatertroep past bijzonder goed op de Parade. Het collectief dient in een half uurtje in hoog tempo een proloog en acht scènes op die uitstekend landen bij het het uitgelaten Paradepubliek.

Naar de rode draad in de voorstelling zal het publiek tevergeefs zoeken, zo waarschuwen Rosa Asbreuk en Patrick Duijtshoff in de proloog van Vaudeville. Toch lijkt die er stiekem wel degelijk te zijn. De voorstelling draagt de ondertitel (G)heilige huisjes, en zo ongeveer iedere sketch heeft op enigerlei wijze te maken met grensoverschrijdend seksueel gedrag (van het type #metoo) of religie.

De Theatertroep combineert in deze nieuwste editie van Vaudeville verschillende ingrediënten om op de lachspieren te werken. Ze combineren tekstuele sketches met fysieke slapstick en overgieten het geheel met een saus van georganiseerde chaos. De scènewisselingen gebeuren in razend tempo door het slim omhoog hijsen en laten zakken van gordijnen en het geheel verliest nergens energie.

Met name erg sterk én actueel is de scène waarin Kyrian Esser en Nicoline Raatgever door hun 'advocaten' een pre-coïtaal contract laten opstellen voorafgaand aan hun date. Tot in de details wordt het verloop van de avond uitgespeld in droog advocatenjargon, en er wordt zelfs een 'anale clausule' opgesteld. De sketch is oorspronkelijk van Stephen Fry en Hugh Laurie, maar is in deze Nederlandse vertaling en in het huidige tijdsgewricht minstens net zo scherp als het origineel.

Aan de andere kant van het spectrum staat de fysieke slapstick van de slotscène. Alle mannelijke leden van het ensemble zijn gehuld in tuttige jurken, praten geaffecteerd en hebben van toiletrollen en papier geknutselde pruiken op hun hoofd. Op rolschaatsen bewegen ze zich over de planken en vallen stuk voor stuk over elkaar heen. Wanneer ze zich eindelijk rond een tafel hebben weten neer te zetten zonder vallen verlekkeren ze zich collectief om de butler die de thee komt schenken.

In beide uitersten blinkt de Theatertroep uit en bedient daarmee het naar plezier hunkerende Paradepubliek op hun wenken. De teksten worden gebracht met een ingehouden ‘deadpan delivery’ waardoor het geheel uiterst fris en grappig is. De fysieke grappen en grollen worden daarentegen met grote overdrijving gebracht. Voor iedereen valt er wat te lachen.